

[Geert-Jørgensen.]

løst store Udgifter paa Kontorholdskassen i samme Aar. Arendrups egenmægtige Svar paa Finansudvalgets Forespørgsel i Aaret 1925—26, de manglende Regnskaber til Hovedrevisoraterne efter disses Indførelse. Disse Ting burde have gjort de skiftende højtærede Ministre opmærksomme, saa de var skredet til en Undersøgelse, ikke just fordi de røbede kriminelle Tilstande, for det kunde man egentlig ikke vide, men de røbede i hvert Fald en ganske forfærdelig Ødselhed med selve Statens Pengemidler.

Netop for at faa klaret disse Ting, og for at faa klaret det Ansvar, Ministerene havde, gik vi med til det ærede Medlem Hr. Holsteins Forespørgsel. De Ting, her er Tale om, er jo alle sammen Efterladelses-synder, det vil sige Pligtforsømmelser i Administrationen, idet man har svigtet Pligten til at skaffe sig Sikkerhed for, at Kontrolsystemet er i Orden, at Regnskaberne er i Orden, at der foreligger Bilag for alle afholdte Udgifter, og at ingen Udgift afholdes uden Bevilling.

Ogsaa fordi vi havde den Opfattelse, at vort eget Forslag til Beslutning af 12. Oktober ikke vilde blive forelagt, gik vi for at komme til at betone det, vi navnlig vilde betone: Ministrenes Ansvar, med til denne Forespørgsel. Naar Dagspressen, den Gang vi anmeldte dette Forslag, skrev, at vi vilde have 5 Handelsministre for Rigsretten, maa det selvfølgelig staa for Dagspressens egen Regning, for vi har aldrig villet have andet end en Undersøgelse af selve Forholdet med Hensyn til Ministrenes Ansvar, og saa længe en Sag er under Undersøgelse, er der jo ikke Tale om at drage nogen for Retten, og der er heller ikke Tale om at fælde nogen Dom. Vi ønskede i Virkeligheden ikke andet med vort Forslag om dette 15 Mands Udvalg end dette, at Folketinget skulde undersøge, hvilket Ansvar de højtærede Ministre havde, og endvidere vilde vi give Udtryk for vort Ønske overfor den højtærede Regering og Rigsdag om en Ministeransvarlighedslov, for det, vi agtede at vække Opmærksomhed for, var, at der kunde blive gennemført en Lov, der opfyldte Grundlovens Krav, en Lov om Ministrenes Ansvar. Thi der er endnu ude omkring i det danske Folk meget stor Uro med Hensyn til Administrationen, ogsaa Centraladministrationen, og det, Ministrene i særlig Grad bærer Ansvaret for. Der er Titusinder rundt omkring i Landet, der har Mistillid til hele Centraladministrationen og gaar og tror, at der er noget meget raadent paa Færde herinde i København, og det er Synd, at et Folk skal gaa

med en saadan Mistillid til Centraladministrationen. Det er Synd for Folkets Skyld, at det skal have denne Mistillid, for det lider man under; man skal kunne have Tillid til Landets højeste Administration, og derfor skulde vi ogsaa have en Ministeransvarlighedslov, som ikke er veg og vag og ubestemt, men som lægger Ansvaret, det hele og fulde Ansvar, paa de Personer, der paa-tager sig Magten for derigennem ogsaa at faa Riget og Æren. Enhver skal have det hele og fulde Ansvar for sine Handlinger, især naar han er sat paa en saa udsat Post, det hele og fulde Ansvar, saaledes at han ogsaa kan rammes paa sin Pengepung, for ellers føler han endda ikke Ansvaret, først i det Øjeblik han kan rammes paa sin Pengepung, kommer han til at føle Ansvaret. Det er ikke nok at have det moralske Ansvar, hvor man har med offentlige Ting at gøre, det gælder ogsaa om, at der er et juridisk Ansvar, saaledes at man kan rammes endogsaa paa Pengepungen. Derfor stiller vi det Spørgsmaal til Statsministeren, Regeringen og dette høje Ting, om disse Faktorer vil arbejde for paa Baggrund af det, der har fundet Sted i den Arendrup'ske Affære, for Regeringens Vedkommende snarest at forelægge og for Folketingets Vedkommende at vedtage Forslag til en Ministeransvarlighedslov, som afgrænser Ministrenes Ansvar, saaledes at ogsaa i Kraft af en saadan Ministeransvarlighedslov det Spørgsmaal paa Forhaand kunde være besvaret, hvorledes den nuværende Statsminister kan føle sig ansvarfri overfor det Forhold, vi nu taler om.

Under Finanslovbehandlingen var der en ret skarp Forhandling mellem Venstres ærede Ordfører, Hr. Krag, paa den ene Side og den højtærede Handelsminister, Hr. Hauge, og den højtærede Finansminister, Hr. Bramsnæs, paa den anden Side. Det ærede Medlem Hr. Krag gik stærkt i Rette med Statsministeren for hans Forhold til Arendrup-Affæren og rettede et kraftigt Angreb paa den højtærede Minister. Den højtærede Statsminister forsvarede sig slet ikke selv den Gang, men overlod Forsvaret til sine to Kolleger. Disse førte da ogsaa Forsvaret, men de gjorde det paa den Maade, at de førte Krigen over i Fjendens Lejr, det vil sige de kom og sagde til Venstres ærede Ordfører den Gang: Du skal ikke snakke om Forsømmelse, for jeres egne Ministre har haft lige saa store Forsømmelser paa deres Samvittighed — og saa var Kampen gaaende mellem disse to krigsførende Magter, der bekæmpede hinanden med gensidige Beskyldninger. Nu maa det